

KÉT HÉT EGY NOVELLA

5-8. osztály
6., UTOLSÓ forduló

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

Héléne Montardre: A lónak nincs árnyéka

Budapest: Móra Könyvkiadó, 2016

Ez a könyv két lányról szól.

*Ez a könyv egy félig elvadult lóról szól, amire már senki sem mer felülni.
Ez a könyv vágtaikról, edzésekről, versenyekről, nevetésről, barátságról szól.
És az újrakezdésről. És titkokról...*

1) Melyik ló volt a lovasok kedvence?

.....

2) Merre volt a legelő?

.....

.....

3) Mióta lovagol Lea?

.....

4) Milyen ló volt Piruett?

.....

.....

5) Mit tudtál meg a részletből Sombraeróról?

.....

.....

.....

6) Ki melyik lovon szeretett lovagolni a csapatban?

.....

.....

.....

7) Hanyadik osztályba jártak a lányok?

.....

8) A lányok barátok lettek. Mit csináltak sulis után?

.....

.....

9) Mit tudtál meg Lea nővéréről?

.....

10) Lea rendszeresen kibiciklizett a tanyára. Mit csinált ott?

.....

.....

.....

ÉS ITT A VÉGE!!!

Ez volt az utolsó feladatlap!

2017. február végéig pótolhatjátok a hiányzó feladatlapokat.

Februárban már a www.bekesikonyvtar.hu honlapon megnézhetitek, melyik feladatlapotok hiányzik.

Utána mi következünk... javítunk és összeadjunk a pontokat ;-)

Az eredményhirdetésről mindenkit értesítünk az iskolában, aki beadott legalább 4 feladatlapot.

Kívánunk jó második félévet a suliban és persze sok izgalmas olvasmányt!

Szeretettel várunk benneteket új könyvekkel a gyermekkönyvtárban!

Rippl Renáta rajzaival

Apa mondta, hogy mutassam meg neki a lovakat, hát megmutattam.

A következő szombaton az istállóban kezdtünk.

– Ez itt Athos – mutattam rá egy nagy, sötétpej lóra. – Ő a legnagyobb lovunk. Aakadályugrásban nincs párja. Mellette van Bóbita, ő a leggyorsabb. A lovasok kedvence. Vágtában mindenkit le hagy. Ez pedig Brunella. Első ránézésre elég satnyának látszik, de ez csak átverés. Elég kicsi, és mindig nagyon álmosan néz, valójában azonban egy időzített bomba. Ha belelendül, még Bóbitát is lefutja. És végül Szellő, egy mérens póni és egy arab telivér keveréke. Nagyon helyes, de elég rossz a természete.

Itt végeztünk is.

– Vannak még lovaink kint a legelőn is. Van kedved megnézni azokat is?

– Hát persze!

***

A legelő jó messzire feküdt a háztól. Végig kellett menni a pálya mellett, átvágni a mezőn és tovább, tovább egyenesen. Ha a legelőről kellett behozni egy lovat, a nővéreimmel mindig igyekeztünk megúszni a dolgot. Most, amikor a harmadik nővérem meglátta, hogy hova indulunk, ki is használta rögtön a helyzetet:

– Hozd be Piruettet, ha már úgyis a legelőre mész! Nemsokára szükségünk lesz rá.

Felnyaláboltam egy kötőféket meg egy vezetőszárat, és Leához fordultam:

– Jössz?

Szó nélkül követett, a kutya is utánunk futott. Ő bezzeg szeretett a legelőre menni, mindig örült, ha sétálhatott egyet.

Amikor a kerítéshez értünk, felsóhajtottam. Sehol egy ló a látóhatáron. A füvet rendesen lelegelték, a bokrokat megrágták, szóval itt jártak, de most nincsenek sehol. Lea kérdően nézett rám.

– Ott lesznek hátul. Mindig ott vannak hátul. Ott biztos finomabb a fű!

– Messze van?

– Szörnyen. A legelő hatalmas. Itt kint félig-meddig szabadon élnek. Néha órákba telik, mire sikerül befogni egyet.

– Itt nálatok tényleg nagyon nagy minden. És ez mind az apádé?

– Hát persze. Ez egy tanya. Vannak legelők a lovaknak és szántóföldek is. Tavasszal kaszálunk, nyáron aratunk. Segíthetsz majd, ha van kedved.

Bementünk a legelőre.

– Ahol régen lovagoltál, az hasonlított a mi tanyánkra? – folytattam.

– Nem. Azt inkább egy lovasklubnak mondanám. De a város kicsi volt, a mezők közel voltak, így gyakran kilovagoltunk.

– Régóta lovagolsz?

– Három éve. Abban a városban kezdtem, ahonnan most ideköltöztünk. Egy osztálytársnőm hívott. Elmentem megnézni, és ott ragadtam.

– És azelőtt? Máshol laktatok?

– Igen. Gyakran költözünk. De akkor még nem érdekeltak a lovak.

– Mást csináltál?

– Nem. A tánc érdekelt, de hát a nővérem táncolt.
– És akkor?
– És akkor én nem. Ez így van, és kész. Ha ő valamit csinál, én nem csinálhatom ugyanazt. Odanézz! – mutatott előre. – Arra! Ott vannak!

– Nagyon lassan közelítsünk – suttogtam. – Ha egyet is elijesz-
tünk, az egész csapat utána megy.

– Melyikük Piruett?

– Az a sárga, amelyiknek fehér folt van az orrán.

– Milyen szép!

– Szépnek szép, de elég szeszélyes, nem könnyű bánni vele.

Lassan odaértünk a lovakhoz, megközelítettem Piruettet, felé nyújtottam a kezem, a kötőfék a vállamon lógott.

– Gyere, szépségem, dolgozunk egy kicsit, jó?

A szeme sarkából nézett rám, de hagyta, hogy megsimogassam.

– Hú! – sóhajtottam. – De jó! Van, hogy futni kell utánuk, a legelő meg olyan hatalmas, hogy egykettőre eltűnnek szem elől. Nos, látod, ezek a mi lovaink. Idővel megismered mindet.

– És az ott messze?

Arra néztem, amerre mutatott.

Távol a többiektől egy nagy fekete ló állt, háttal nekünk. A szőre fakó volt, a lába sáros, a farka és a sörénye borzasan csüngött. Felkiáltottam:

– Á, szóval itt van! Általában nem megy közel a többiekhez, mindig egyedül kószál. Ritkán látjuk.

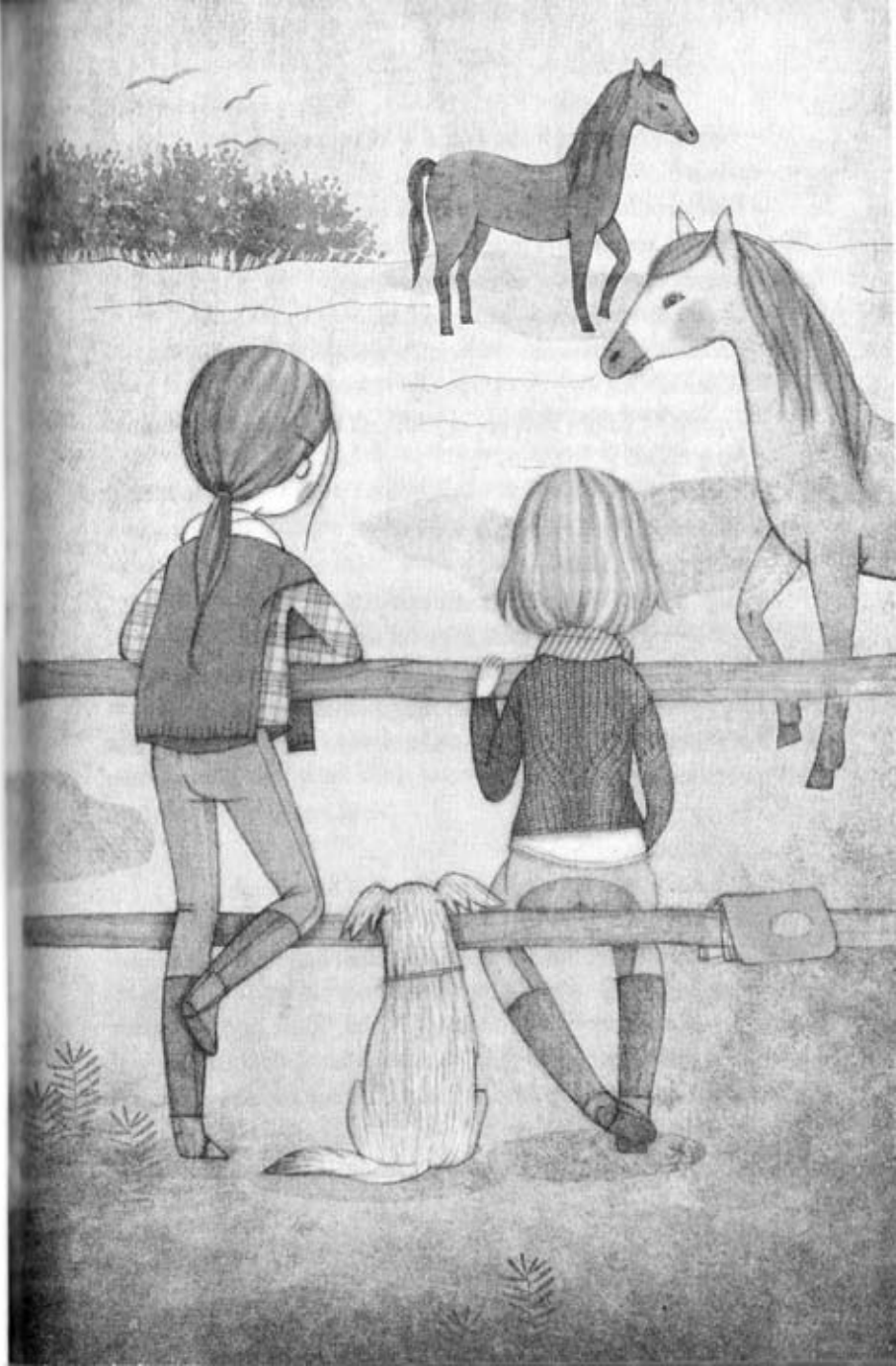
– Hogy hívják?

– Sombrero.

Lea feléje indult, halkán szólongatta:

– Hó! Hahó!

A ló hirtelen megfordult, kinyújtotta a nyakát, hátracsapta a fülét, fenyegetően felhúzta az ínyét. Lea megtorpant.

– Vigyázz! Ne menj közel hozzá! – kiáltottam rá.
 – Miért?
 – Már nem lovagolunk rajta. Nézz csak rá! Lassan már a közélébe se enged senkit. Apa meg fog szabadulni tőle.
 Harag és csalódottság volt a hangomban.
 – De mi történt vele? – kérdezte Lea.
 – Elvadult. Több lovast is levetett a nyergéből.
 – Téged is?
 – Engem is. Kint a terepen, egy hídnál, nem messze innen...
 – Megsérültél?
 – A lábam...
 – Akkor ezért merevebb egy kicsit?
 – Még mindig látszik?
 – Alig. És csak bizonyos mozdulatoknál.
 Tovább magyaráztam, csak hogy túl legyen rajta:
 – Leestem, és meg is rúgott. Dupla törés szövődeményekkel. Két hónapig nyomtam az ágyat, utána meg a rehabilitáció...
 Lea a lovat nézte, az meg tudomást se véve rólunk, lassú léptekkel távolodott az erdő felé.
 – Hogy estél le?
 Megvontam a vállam.
 – Ő tehet róla! Még a saját árnyékától is fél ez a ló!
 – A lónak nincs árnyéka – felelte Lea.
 Elakadt a szavam. Soha senki mástól nem hallottam ezt a mondatot, csak apámtól.

6.

Lea gyorsan beilleszkedett a csoportunkba. Eddig négyen voltunk, most öten lettünk. A technikai tudás terén nem ő volt a legjobb, de nagyon értett a lovakhoz, nagyon természetesen bánt velük, és ezt a két alapvető, de nem túl látványos tulajdonságot elsősre csak apa gyakorlott szeme vette észre. Könnyen megtalálta a helyét közöttünk, annál is inkább, mert soha nem követelőzött, megelégedett azzal a lóval, amelyik jutott neki.

Szerencsére. Mert a többiek... Anna ragaszkodott Athoshoz. „Akadályon verhetetlen!” Ami igaz is volt, Athos fenséges látványt nyújtott, amint szinte átrepült az oxer² felett. Luca, ha csak lehetett, Bóbitát választotta. Patrik volt az egyetlen fiú a csapatban, ő az elegáns Piruettet kedvelte. Lea valahogy úgy volt vele, mint én, mindketten szerettünk több lovat is kipróbálni, s apa sorra vette velünk a tanya összes lovát.

***

Egy szerda délután egyszer csak megláttam, amint felénk teker az úton, de ahelyett, hogy befordult volna az udvarra, csak intett és továbbment jobbra, a legelő felé. Gépiesen visszaintettem, oda se figyelve. Egy szabadidőközpontból érkezett nagy csoporttal voltam elfoglalva. A kutya is felkapta a fejét, kifutott az udvarról és a nyomába eredt.

² Az oxer egy díjugrató akadály, kettő vagy több vízszintes rúdból áll.

Két óra múlva láttam viszont. A látogatók már elmentek, és épp a pónikat vezettem ki a mezőre. A legelő szélén, a földön ült és olvasott. A kutya a fejét a lábára hajva feküdt mellette. Távolabb egy ló bóklászott békésen a fák között. Sombrero volt az.

Szabadon engedtem a pónikat, bezártam a kerítésajtót és hozzáléptem.

– Hát te mit csinálsz itt? – kérdeztem.

– Olvasok – felelte, s nagyon nyújtózott. – Itt kellemesebb, mint otthon, a négy fal között.

– Az igaz, itt nem zavar senki. Kötelező olvasmány?

– Igen. De már mindjárt befejezem.

Felkelt, felállította a biciklijét a fűről, a könyvet meg egy tarisznyába tette. Elindultunk a ház felé, ő a biciklit tolt, én a pónik kengyeleit cipeltem, a kutya pedig ott szaladgált körülöttünk. Lea nem nézett Sombreróra, a ló sem figyelt ránk, lassan sétált a legelő túlsó vége felé.

– Kerestelek az iskolában, de nem találtalak – szólalt meg hirtelen. – Melyik osztályba jársz?

– Nem a városi suliba járok. A sévignéi magániskolában vagyok nyolcadikos.

– Én is nyolcadikos vagyok. Kár, hogy nem ugyanoda járunk, lehetnénk osztálytársak.

– Igen, de mi mind Sévignébe járunk. A nagynéném döntött így.

– A nagynénéd?

– Igen, az ilyesmikben ő a főnök. A két idősebb nővérem itt marad apával. Bár a legnagyobb már alig-alig ér rá. Fél munkaidőben dolgozik, s hamarosan teljes állást kap. Mi hárman hét közben a városban lakunk a nagynénénknél. Onnan egyszerűbb suliba járni. Itt nincs iskolabusz, nehéz lenne bejutni.

– És az anyukád?

– Meghalt, pár évvel a születésem után.

– Ó... Nem tudtam...

– Nem tudhattad – szakítottam félbe. – Egész jól megvagyunk. Mindent megszerveztünk. Apa remekül ért a lovakhoz, de öt lány, az már túl sok neki... De szerencsére itt a nagynéném!

– Akkor csak szerdánként meg hétfőn vagy itt?

– Igen.

– Akkor már értem.

– Mit?

– Eljöttem párszor sulis után, hogy itt kint olvassak. De soha nem láttam senkit.

– Bejöttél az udvarba?

– Hát, igazából nem. Inkább csak ide jöttem, a legelőre. Nem baj?

– Nem. De ha nem jöttél be, nem csoda, hogy nem találkoztál senkivel.

– Ez igaz. Hol lakik a nagynénéd?

– A városban, a hídnál, egy öreg, erkélyes házban. És te hol laksz?

– A posta mellett. Hánykor végzel a suliban?

– Ötkor.

– Én háromnegyedkor.

– Gyere el egyszer a sulihoz. Általában sétálunk egyet Annával, mielőtt hazamennénk. Megmutatom, hol lakik a nagynéném.

– Rendben.

Így lettünk barátok. Lea eljött a sulihoz egyszer, kétszer, háromszor. Aztán már szinte mindennap. Órákon át sétáltunk a városban, kölcsönösen hazakísérgettük egymást, míg be nem esteledett, s fel nem kapcsolták a lámpákat. Nagyon jól éreztük magunkat, bár ennek a leckéink látták a kárát. Lea nem volt túl beszédes, de olyan félénk nyuszi sem, mint ahogy kezdetben gondoltam. Anna mellett amúgy sem bújhat el senki. Már a legelső napon alaposan kifaggatta.

- Honnan is jössz?
- Vienne-ből. De csak három évig éltünk ott.
- És előtte?
- Nantes-ban laktunk.
- Nem rossz, hogy ennyit költöztök?
- Lea csak a vállát vonogatta.
- Nem. Mindig más. Új arcokat ismerek meg. Mindenfelé van már barátom.
- És most is ez lesz? Innen is el fogtok költözni?
- Nem rögtön! Legalább két évig itt maradunk.
- Hát én ezt nem bírnám – mondta Anna.
- És a testvéreid, őket sem zavarja a folytonos költözés? – kérdeztem.
- A bátyám sokkal idősebb nálam, nem lakik velünk. Már befejezte az iskolát, megnősült, dolgozik.
- És a nővéred?

- Ő még tanul.
- Nem ezt kérdeztem. Őt sem zavarja, hogy mindig elköltöztök?
- Fogalmam sincs.
- De hát... Nem beszéltek róla?
- Nem.
- Hát akkor miről beszéltek?
- Semmiről.
- Semmiről!? – kiáltott csodálkozva Anna. – Soha semmiről nem beszéltek?
- Soha. Nem szól hozzám.
- Nem értem... – hebegte Anna.
- Nincs ezen mit megérteni – zárta le a témát Lea.

***

Szombatonként az edzéseken összegyűltünk mind az öten, ha az idő megengedte, kint a szabadban, ha nem, akkor meg odabent. Keményen dolgoztunk, figyeltünk a helyes ülésre, a kéztartásra, tanultuk a finom mozdulatokat, amiből a ló megérti, mit szeretnénk. Ha nagyon rossz volt az idő, lovastornáztunk a fedeles lovardában. Lépésben, ügetésben, majd vágóban próbáltuk sorra a gyakorlatokat, fölugrás a futó lóra, zászló, feltérdelés, ketten együtt, hárman együtt... A végén a fáradtságtól és a nevetéstől kifulladásra terültünk el a földön.

De ez nem volt elég. Anna, Luca, Patrik és Lea vasárnap is eljöttek, ilyenkor kilovagoltunk a környező rétekre. Minél hidegebb volt, a lovak annál élénkebbek lettek. Türelmetlenül várták, hogy végre nekivágjunk, orrukból fehéren gomolygott a pára, patáik csattogtak a kemény talajon. Alig bírtuk visszafogni őket. Kint az-

tán végre szabadjára engedhettük őket, s a borongós, téli ég alatt eszeveszetten száguldottunk előre, csak előre, ameddig a szem el látott.

Máskor az Allier partjára mentünk. A folyó zavarosan kavargott, szürkés hullámai ki-kicsaptak a kavicsos partra.

– Mikor megy már lejjebb a víz, hogy újra átgázolhassunk a túloldalra! – sóhajtott Patrik.

– Ti tényleg itt szoktatok átkelni a lovakkal? – kérdezte Lea, kis kétkedéssel a hangjában.

– Hát persze. Majd meglátod. Az elején, amikor még magasabb a víz, levesszük a nyerget és az alátétet, hogy ne áztassuk el, s csak úgy, szőrén üljük meg a lovakat. Később, nyáron a víz már olyan alacsony, hogy még a lovak hasa sem lesz vizes.

Estére értünk haza kifáradva, kipirulva, borzasan.

***

Így telt el a tél, s végre megérkeztek az első tavaszi napok.

Annak ellenére, hogy ilyen sokat voltunk együtt, beletelt egy kis időbe, mire megtudtam, hogy Lea rendszeresen biciklire ül, még a legnagyobb hidegben is, és kimegy a tanyára. Csak három kilométer a távolság, mégis ő volt az egyetlen, akit nem autóval hoztak. Nem ment be az udvarba, a legelő felé tartott, egy kicsit elüldögélt a kerítésnél. Tetőtől talpig anorákban, a fején sapkával, nyaka körül vastag sállal csak ült ott, és kesztyűs kézzel lapozgatott egy könyvet.

Az egyik nővérem jegyezte meg egy nap:

– Tegnap itt járt Lea.

– Mit akart? – kérdeztem.

– Nem tudom, nem jött be. Elment hátra, a legelő felé.

Apa is bekapcsolódott.

– Azt hiszem, szeret ott kint lenni.

– Na de mit csinál?

– Semmit. Üldögél egy kicsit, olvas, aztán elmegy.

Apának igaza volt. Lea pontosan ezt csinálta. Eltolta a biciklit a legelő széléig, ottmaradt egy kicsit, olvasott, aztán hazament. A kutya általában vele tartott.

Időbe telt, mire észrevettem, hogy amikor Lea hazaindul, Sombrero karcsú alakja is feltűnik a fák között.